

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis S. R. E. Cardinalis Bona Opera Omnia

Tribus Tomis comprehensa

Opvscvla Spiritvalia - I. Horologium Asceticum. II. Principia Vitae
Christianae. III. Manuductio ad Coelum. IV. Via Compendii ad Deum. V. De
Sacrificio Missae. VI. De Discretione Spirituum ... Operum Eminentiss.
Cardinalis, Tom. I

Bona, Giovanni

Parisiis, 1677

§. 8. Quam necessaria sit Christiano ultimi finis consideratio

urn:nbn:de:hbz:466:1-9969

S. VIII. Quām nec ^{uaria} sit Christiano ultimi finis
consideratio.

Nec verbis exprimi, nec mente concipi potest, quanta sit inter Christianos ultimi finis ignorantia. Si nulla esset æternitas, si nihil post hanc vitam sperandum, aut timendum foret, numquid aliter viveremus? Paucissimi sunt, qui serio considerent hoc unum sibi & gravissimum negotium in hac vita peragendum esse, ad quod omnia dirigere, cui totis viribus incumbere oportet, ut quisque scilicet finem suum consequatur, qui propter se appetitur, & non refertur ad aliud, de quo Philippus Apostolus loquebatur cum dixit, *Ostende nobis Patrem, & sufficit nobis. Ioan. 14. 8.* Finis enim, qui est Deus, ejusque clara visio, sufficit nobis, quia ejus non erit finis. Cætera nugæ & vanitates sunt, & afflictio spiritus. Docet nos corporis figuratio ad quid nati sumus. Erecto enim vulnu creavit nos Deus, ut cœlum aspiciamus, unde origo nostra, ubi patria est. Plerique tamen pecudum more in terram proni nihil quaerunt, nihil sapiunt nisi terrain; ac veluti lethargo oppressi vix ad magnos clamores, atque etiam admoto igne caput attollunt. Tum paucis verbis imperfectè prolatis rursum obdormiunt, & verba salutis nec audire volunt, nec audita percipiunt. Verbum Domini est, *Quærite primum regnum Dei, & justitiam ejus, & hæc omnia adjicientur vobis. Matth. 6. 33.* Nos autem de regno Dei nihil solliciti, pecuniam primum querimus, & sæculi dignitates atque voluptates & huic soli curæ intenti sumus. Ille docuit nos, unum esse necessarium. *Luc. 10. 42.* nos in multa distrahimur, quæ nihil aliud sunt, quām impedimenta salutis. Ait ille, ut eadem hominibus faciamus, quæ nobis volumus ab illis fieri *Matth. 7. 12.* nos ex adverso ea facimus aliis, quæ nolumus ab illis pati. Ille dixit, *Nolite judicare. Matth. 7. 1.* nos aliorum severissimi judices infrastrum oculis festucas arguimus, trabes in nostris non viidentes. Præcipit ille, ut ipsum totò corde, & super om-

nia diligamus *ibid.* 22.37. nos opes & voluptates plusquam ipsum amamus, præferentes ei quidquid naturæ depravatæ errores fovet, quidquid blanditur concupiscentiæ. Inanis igitur est, quod ad nos attinet, prædicatio crucis, inutilis incarnatio Verbi, inefficax virtus Sactamentorum, quando quidem ita vivimus, ac si nullam Dei & ultimi finis notitiam haberemus. Cumque vita cujusque animalis in operatione sibi congruâ consistat, nostra autem propria operatio sit cognitio, & amor Dei, qui cquid operamur huic fini conveniens, salutare est; quicquid extra illum, inutile & vanum; quicquid contra illum, perniciosum.

§. IX. *Cùm omnes velint esse beati, cur non omnes beati sint.*

OMNIA qui ratione utuntur certa sententia est, velle homines beatos esse. De ipsa autem beatitudine multæ & magnæ controversiæ excitatae sunt, in quibus Philosophi studia sua & otia contriverunt, ut discerent quæ sit vita beata, cuius appetitio Christianis & infidelibus, sapientibus & insipientibus communis est. Sed in quo vera beatitudo consistat, soli Christiani norunt, qui fide credunt fontem totius felicitatis, & finem omnium appetitionum Deum esse, qui est summum bonum & finis ultimus, quem super omnia amare debemus, ut in ejus fruitione quiescamus. Satis autem deplorari non potest inumerabilium Christianorum cœca perversitas, qui cùm beatitudinem vehementer exoptent, nihil tamen agunt, quo illam adipisci valeant: ita enim deluditur eorum mens falsa quadam felicitatis imagine, ut præsentium suavitate illeæti nihil appetant, quod sensum excedat. Ideo beati esse volunt, nec possunt; quia actiones suas ad finem ultimum dirigere nolunt, ex quo fit, ut miseri sint, non quod velint miseri esse, sed quoniam ea volunt, ex quibus inevitabilis miseria sequitur, ipsis etiam invitis. Sicut in circulo quantumvis amplio unum est medium quod centrum vocant, ad quod omnes lineæ vergunt, & quamvis circuli ambitus in partes innumerabiles secari queat;